

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

Α'

Πρὸ δέκα ἐτῶν.

Τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1870, περὶ τὴν ἐβδόμην τῆς ἐσπέρας ὦραν, εἰς ταξειδιώτης κατήρχετο τῆς εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Βάν ἀφικομένης ἀμαξοστοιχίας, ἥτις ἤρχετο οὐχὶ ἐκ Παρισίων, οἵτινες ἐπολιορκούντο ὑπὸ τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων τῶν Παρισίων μερῶν.

Πληθὸς ἀπειρον συνωθεῖτο εἰς τὸν σταθμὸν ἵνα μάθῃ εἰδήσεις.

Μόνον διὰ τῶν σιδηροδρόμων ἐλάμβανον τοιαύτας ἦσαν δὲ τόσῳ συγκεχυμέναι, ὥστε οὐδὲν ἠδύναντό τις τὸ ἀκριβὲς νὰ μάθῃ, πάντες δ' ἀπῆρχοντο οὐδὲν τὸ νεώτερον γνωρίζοντες, τοῦθ' ὅπερ ὅμως οὐδόλως ἐκώλυνεν αὐτοὺς νὰ ἐπανέλθωσι μετὰ δύο ὥρας καὶ πάλιν ν' ἀποτύχῃσι.

Διηγοῦντο ἀντιφατικὰς ἱστορίας καὶ παράδοξα συμβεβηκότα, ἐφευρέσεις ἔθους ἐκμανέντος ἐκ τοῦ μεγέθους τῶν καταστροφῶν, ἃς ὑπέστη.

Σήμερον ἔλεγον ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων εἶχον ἐξέλθει πανστρατιᾷ ὅτι αἱ ἐχθρικαὶ γραμμαὶ διεσπάρθησαν καὶ κατεκερματίσθησαν ὅτι οἱ σωθέντες ἔφευγον πρὸς τὸν Ρῆνον. Διηγοῦντο ὅτι μηχανικοὶ ἐφεῦρον φοβερὰς καταστρεπτικὰς μηχανὰς καὶ τηλεβόλα βάλλοντα εἰς μυθώδεις ἀποστάσεις.

Τὴν ἐπιούσαν διεδίδετο, ὅτι οἱ Γάλλοι κατεστράφησαν ὅτι εἰς Παρισίους ἠναγκάσθησαν νὰ συνθηκολογήσωσιν ὅπως ἀποφύγῃσι τὴν τελείαν καταστροφὴν. Αἱ γερμανικαὶ κανονοστοιχίαι εἶχον προξενήσει ἀνυπολογίστους καταστροφάς, ἐνώπιον τῶν ὁποίων οἱ βάρβαροι οὗτοι τοῦ βορρᾶ δὲν ὠπισθοχώρουν.

Ἐν ἐνὶ λόγῳ, καθ' ἡμέραν διεδίδοντο ψεύδη καὶ ἀνυπόστατοι εἰδήσεις, οὐδέποτε δὲ ἐγνώσθη τί πράγματι συνέβαινε μ' ὅλα τὰ ταχυδρομεῖα, τοὺς τηλεγράφους καὶ τὸν ἄτμόν.

Ἐφθάνον πρὸς τούτοις στίφη μεταναστῶν.

Καθ' ὅσον ὁ ἐχθρὸς προεχώρει, οἱ φυγάδες οὗτοι ἀστοὶ ὠπισθοχώρουν. Εἶχον κατέλθῃ εἰς Παρισίους, καὶ ἐκεῖθεν ἀποσυρθῇ εἰς Νορμανδίαν, εἰς Πέρε ἢ Μάιν.

Ἦδη ἡ Βρεττανία ἦν λίαν μικρά, διὰ νὰ περιλάβῃ πάντας.

Τὰ ξενοδοχεῖα ἦσαν πλήρη καὶ τὰ μικρότερα πανδοχεῖα κατεκλύζοντο μέχρι τῶν ἐσχατιῶν τοῦ Φινιστέρ καὶ τῶν βράχων τοῦ Γορσάλ καὶ τοῦ Πενμάρς.

Οὐδόλως λοιπὸν παράδοξον ἐν τῷ πλή-

θει ἐκείνῳ καὶ τῇ ἀπεριγράπτῳ συγχύσει εἰς Βάν εἰς ξένος πλειότερον ἢ ὀλιγώτερον νὰ ἐγείρῃ μόλις ἢ ποσὼς τὴν περιέργειαν.

Ἡ περιβολή, ἄλλως τε, τοῦ ἀγνώστου ἡμῶν δὲν εἴλκυε τὴν προσοχήν.

Ἦν οὗτος μικρόσωμος ἀνὴρ, ἐξηκοντούτης περίπου, μὲ ξηρὸν καὶ ἡλιοκαῆς πρόσωπον, ἐρρυτιδωμένον, μὲ γρυπὴν, βραχεῖαν καὶ εὐθεῖαν ρίνα, μὲ λευκά, λεπτὰ καὶ συνεσπριγμένα χεῖλη. Δὲν εἶχε γένειον τὸ πρόσωπόν του ἦν τελείως ἐξυρισμένον. Ἡ μιζοπόλιος καὶ τραχεῖα αὐτοῦ κόμη περιέβαλλεν ὡς ψήκτρα τὸ ἐν μέρει φαλακρὸν κρανίον του. Οἱ ὀφθαλμοί, βαθέως πυρροί, ἦσαν μικροί, βυθιζόμενοι εἰς τὰς ἐν εἰδῇ σπηλαίων κόγχας αὐτῶν.

Αἱ ὀστέωδεις χεῖρές του δὲν ἔφερον χειρίδας, τὸ δὲ γαιώδες αὐτῶν χρῶμα ἐδήλου ἐργατικὸν ἀνθρώπον.

Ἐφερεν ἐνδυμασίαν πυρρὰν χροιάς, ὁμοίαν τῶν ράσων τῶν καλογήρων καὶ τῶν δοκίμων μοναχῶν τῶν Τράπ, καὶ πῖλον μαλθακὸν πλατὺν ὡς τῶν κουακέρων.

Ἐν τούτοις, ἐν συνόλῳ ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἦν συμπαθής.

Ἀμα ἀφικόμενος εἰς τὸν σταθμὸν οὐδένα περὶ οὐδενὸς ἠρώτησε. Μικρὸς δερμάτινος σάκκος ἐκρέματο δι' ἱμάντος παρὰ τὸ πλευρόν του. Εἶδεν ἂν ἦν πάντοτε εἰς τὴν θέσιν του καὶ στηριζόμενος εἰς τὴν ἀπειρόκαλον ξυλίνην αὐτοῦ βακτηρίαν ἐξῆλθεν εἰς τὸ πλῆθος, χωρὶς οὐδεὶς νὰ παρατηρήσῃ αὐτόν.

Ἀθλιὸς βρεττανικὸς ἵππος, ἐξευγμένος εἰς στενὴν φορτηγὸν ἄμαξαν, ἐστάθμευε προσδεδεμένος εἰς τὸ περίφραγμα τῆς ὁδοῦ πρὸς τὰ ἔξω. Μικρὸς φνός, ἀνηρημένος εἰς τὸ πρόσθιον τῆς ἀμαξίας μέρος, μόλις ἐφώτιζεν ἀμυδρῶς τὴν χαίτην τοῦ τετραπόδου, ὅπερ ἐξ ἀνυπομονησίας ἐπληττε τὸ ἔδαφος.

Νεαρὸς χωρικός, εἰκοσι καὶ ὀκτὼ περίπου ἐτῶν, στηριζόμενος νωχελῶς εἰς τὸ περίφραγμα, εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς ἀμαξίας ἀπόστασιν, περιβεβλημένος πλήρη χωρικὴν περιβολήν, μετέβη εἰς συνάντησιν τοῦ ἀγνώστου, ὃν ἠρώτησεν ἀπλῶς :

— Εἰσθε ὁ κύριος Νοὲλ Τρελάν ;

Ὁ ἀγνώστος ἀπεκρίθη :

— Ναί.

Ὁ νεανίας ὑπέλαβεν :

Ὁ πατήρ μου ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν σας. Εἶμαι ὁ Ἰὺ Κερανδάλ καὶ ἦλθα εἰς ἀναζήτησίν σας.

Ὁ Ἰὺ ἦτο, ἐξαίρεσις τῆς νεότητος, ἦν ὁ ταξειδιώτης δὲν εἶχε πλέον, ἡ ζωσα αὐτοῦ εἰκὼν.

Εἶχε τὸ ὕψος ἡρεμον, ἐπιφυλακτικὸν ἐργάτου. Εἰς τὸ βλέμμα του ἐφκινετο ἡ τιμιότης καὶ ἡ εἰλικρίνεια. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἀπετέλει τύπον Βρεττανοῦ, τραχέως ἐν ταύτῳ καὶ καλοῦ, πιστοῦ καὶ ἀφοσιωμένου. Ἀδρόστος μελαγχολία διεχέετο ἐπὶ τῶν οὐχὶ λεπτοφυῶν χαρακτηριστικῶν αὐτοῦ.

Ἐδεῖξε διὰ τῆς χειρὸς τὸν ἵππον καὶ τὴν ἄμαξαν εἰς τὸν νεοελθόντα.

— Ἀναβῆτε, εἶπε. Εἶναι ἀργά· ὁ καιρὸς εἶναι ὀμιχλώδης καὶ ἔχομεν σχεδὸν

ἑπτὰ λεύγας νὰ διατρέξωμεν. Πρέπει νὰ σπεύσωμεν.

Καὶ ὅτε ἔλαβε θέσιν πλησίον τοῦ ταξειδιώτου ἐπὶ τοῦ προσθίου τῆς ἀμαξίας ἐδωλίου καὶ ἔλαβε τὰ ἡνία :

— Ὁέ, εἶπε, Καίσαρ !

Ὁ Καίσαρ—οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ ἵππος—ἔφυγε καλπάζων.

Δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην νὰ φροντίσω, εἶπεν ὁ Βρεττανός. Θὰ μὰς φέρῃ μόνος μέχρι τοῦ Πενοέ. Θὰ τὸ ἴδῃτε. Εἶναι εὐφύεστερος ἀπὸ μερικοὺς ἀνθρώπους καὶ δὲν ὑπάρχει σκύλος ὁσφρακνόμενος τόσῳ μακρὰν ζῶν ἢ κίνδυνον. Δὲν εἶναι καθόλου παράδοξον, ἀφοῦ ἀνετράφη ὡς δορκὰς εἰς τὴν χέρσον.

Ὁ μικρὸς ἵππος διήλθεν ἐν καλπασμῷ καὶ θορυβωδῶς τὰς σκολιάς καὶ κακῶς φωτιζόμενας ὁδοὺς τῶν Βάν.

Ὁ οὐρανὸς ἦν σκοτεινός· ἐπειδὴ ὁμως ἡ σελήνη ἀνηγγέλλετο ὑπὸ τῶν ἀστρολόγων δὲν ἦναι τὸν τοὺς φανούς, ἤρκοῦντο δὲ εἰς τὸν ὑπὸ τῆς φύσεως χρηρηγούμενον τοῦτον φωτισμόν.

Ἐξελθοῦσα τοῦ λιθοστρώτου τῶν Βάν ἡ ἀμαξα ἤρξατο κυλιομένη εὐκολώτερον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἀπὸ Βάν εἰς Ζοπελέν.

Ὁ Καίσαρ ἐκάπαζε πάντοτε· οἶονεὶ κατεβρόχιζε τὴν ὁδόν.

Βαθμηδὸν οἱ δύο συνοδοιπόροι ἐξφκειώθησαν πρὸς ἀλλήλους.

Ὁ Ἰὺ ἐπῆναι τὰ προτερήματα τοῦ Καίσαρος.

Ἦτο ἤδη δώδεκα ἐτῶν, διεκρίνετο δὲ διὰ τὴν δραστηριότητα αὐτοῦ. Ἐχρησιμοποιοῦν αὐτὸν διὰ πάσαν ὑπηρεσίαν, εἰς τὸ ἄροτρον, τὴν φορτηγὸν ἄμαξαν καὶ τὸ ἐπίππιν. Ὅταν ἐφόνεον ἐν λαθροθηρίᾳ ἔλαφον ἢ μέγαν ἀγριόχοιρον, προσέδενον αὐτὸν ἐπὶ τῆς ράχεώς του καὶ τὸν ἔφερον εἰς τὴν κατοικίαν διὰ μέσου πυκνῶν θάμνων καὶ χαραδρῶν, χωρὶς ν' ἀκολουθῇ κεχαραγμένην ὁδόν.

Πολύτιμος ἦν πρὸ πάντων διὰ τὰ τέλματα. Μετ' αὐτοῦ δὲν ἔτρεχε τις τὸν κίνδυνον νὰ βυθισθῇ ἐν τῇ ἱλύϊ Ἐγνώριζε τὰς ἀτραπούς καλλίτερον ὁδηγοῦ τῶν Πυρηναίων ἢ τῶν Ἀλπεων, εἶχε δ' ἐν τῇ νεότητί του σπουδάσει τὴν χέρσον καὶ τὴν κοιλάδα.

Κατόπιν προέβησαν εἰς ἐκμυστηρεύσεις.

Ὁ ξένος διηγήθη, ὅτι ἀπῆλθε τῆς πατρίδος πρὸ τεσσαράκοντα περίπου ἐτῶν ὅτι ἦτο πρῶτος ἐξάδελφος τοῦ Πέτρου Κερανδάλ, τοῦ πατρὸς τοῦ ὁδηγοῦ του· ὅτι ἀπῆλθε δεκαπενταετῆς τῶν Βάν, ἔνθα ὁ πατήρ του ἀπέθανε πένης, ἀφοῦ ἐπώλησε καὶ τὰς τελευταίας γαίας τῆς οἰκογενείας του· ὅτι μετέβη ἐπιδιώκων τύχην εἰς Παρισίους κατὰ πρῶτον, ἀλλ' ἀνωφελῶς· ὅτι κατὰ τὴν νεότητα αὐτοῦ, λίαν περιπετειώδῃ, ἔφαγε πολλάκις λυσσαλέαν ἀγελάδα· ὅτι εἰσῆλθε παρὰ τινι παραγγελιοδόχῳ εἰς Ἀθῆναι, ἔνθα ἐκέρδισεν ὀλίγα χρήματα, εἶτα δὲ ἐπέδόθη εἰς ταξείδια. Μετέβη εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη, φθὰς μέχρι τῆς νήσου Βουρβόνου. Τέλος

ἡ τύχη νύνησεν αὐτόν· εὐρέθη χήρα τις, νέα ἔτι, ἣν ἐνυμφεύθη, ἀλλὰ μετὰ τινων ἐτῶν εὐτυχῇ συμβίωσιν ἔσχε τὴν ἀτυχίαν ν' ἀπωλέσῃ αὐτήν. Ἐκ τῆς λύπης τοῦ ἐπώλησε τὰ ὑπάρχοντά του, εἰσέπραξε τὸ χρῆμα καὶ ἐπανήρχετο ν' ἀποθάνῃ ὡς λαγῶς ἐν τῇ φωλεᾷ του. "Ο, τι κυρίως ἀποσχόλει αὐτόν, ἦν ἡ χρῆσις τῆς περιουσίας του. Τί θὰ ἔπραττεν; Ἐφθάνεν ἀκμάζοντος τοῦ πολέμου, ὅτε, ἀναχωρῶν ἐκ τῆς νήσου Βουρβόνου, ἐνόμιζεν ὅτι μετέβαινεν εἰς ἡσυχον καὶ εἰρηνικὸν τόπον, ἐνθα ἠδύνατο νὰ ἐγκατασταθῇ εἰς τινα γωνίαν μετὰ τῆς θυγατρὸς του. Διότι εἶχε θυγατέρα νεαρωτάτην, μόλις δεκαετῇ, χριστάτην, μελαγχροινὴν μὲ μεγάλους κρεολῆς ὀφθαλμούς. "Αμὰ τῇ ἀφίξει τοῦ ἐτοποθέτησεν αὐτήν ὡς οἰκότροφον ἐν Ἀθρῇ, μέχρις οὗ εὐρὴ μέρος, εἰς ὃ νὰ ἐγκατασταθῇ.

Πρὸ ὅκτῳ μόλις ἡμερῶν ἦν ἐν Γαλλίᾳ, οὐδένα δ' ἐγνώριζε. Ἐσκέφθη παρευθὺς τὴν γηραιὰν Βρεττανίαν. Ὁ ἀὴρ τοῦ τόπου τῆς γεννήσεως εἶναι καλλίτερος πάντος ἄλλου. Τόσφ τοῦτο ἦν ἀληθές, ὥστε οὐδέποτε εἶχε καλλίτερον ἀναπνεύσει, εἰμὴ ἀφ' ἧς ἀφίκετο εἰς Βᾶν καὶ ἦδη ὅτε ἐταξείδευεν ἐν τῇ μικρᾷ ἀμάξῃ τοῦ ἐξαδέλφου του.

Ἡ νύξ προέβαινε μελάνᾳ νέφῃ ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν. Ὁ ἄνεμος ἔπνεε σφοδρός, ὃ δὲ Καίσαρ ἔβαινε πάντοτε καλπῶν.

B'

Ἡ χέρσος τοῦ Σαῖν - Ζιλδᾶς.

Ἡ ἀμαξία τοῦ Ἰβ Κερανδᾶλ εἶχεν εἰσέλθει εἰς στενὴν ὁδόν, φέρουσαν αὐλακὰς βαθείας, εἰς ἃς οἱ τροχοὶ ἐβυθίζοντο μέχρι τῆς πλήμης.

Ὁ Καίσαρ ἠναγκάζετο ὅπως ἀποσπᾷ τὸ φορεῖον ἀπὸ τῶν ρωγμῶν.

— Τί ἐλεεινὸς δρόμος! εἶπεν ὁ νεανίας, ἀλλὰ τελειώνει γρήγορα.

Ὁ φανὸς ἀμυδρὸν διέχεε φῶς, τὰ δὲ δένδρα ἠνοῦντο ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τῶν ταξειδιωτῶν, παρακωλύοντα οὕτω τὸ ὀλίγον φῶς τῶν ἀστέρων, οὔτινες ἐφαίνοντο μεταξὺ τῶν νεφῶν διασπαμμένων ἐκ τῆς βιαιότητος τοῦ ἀνέμου.

— Κακὴν νύκτα περνοῦν οἱ ἀλιεῖς, εἶπεν ὁ Ἰβ. Μετὰ δύο ὥρας θὰ ἔχωμεν φοβερὰν καταιγίδα, θὰ εἴμεθα ὅμως εἰς Πενόε. Δὲν ἔχομεν νὰ διέλθωμεν εἰμὴ τὴν περιοχὴν τοῦ Σαῖν - Ζιλδᾶς.

Ἀληθῶς, εἶχον εἰσέλθει εἰς τὸ ἔδαφος τῶν ἀρχαίων κτήσεων τῶν Κερανδᾶλ.

Σαῖν - Ζιλδᾶς ἦν ἡ πατρογονικὴ αὐτῶν οἰκία, ἡ κοιτίς τῆς οἰκογενείας· ἀλλ' οἱ πρεσβύτεροι εἶχον ἀποστερήσει τῆς ιδιοκτησίας τοὺς νεωτέρους, ἐπειδὴ δὲ πρὸ ἐνὸς αἰῶνος δὲν ὑπελείπετο εἰμὴ μία κόρη ἐν τῷ οἴκῳ τῶν Κερανδᾶλ τοῦ Σαῖν - Ζιλδᾶς, ὃ τιμαριωτικὸς πύργος εἶχεν ἀλλάξει κυρίως. Ἐλαχε τῇ οἰκογενείᾳ τῶν μαρκησίων δὲ Φοντερόζ, οὔτινες κατεῖχον ἔτι αὐτόν, ἀπολαμβάνοντες μεγάλῃς περιουσίας, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τοῦ οἴκου κλάδοι

εἶχον παρπαγάει ἀπογόνους πτωχοὺς καὶ κατεστραμμένους.

Μετὰ τὰς λόχμας εἰσῆλθον εἰς τὰς χέρσους γαίαις.

Ἡ ἀμαξία ἔβαινε ἐπὶ ἀτελευτήτου πεδιάδος κομάρων καὶ ἀκανθωδῶν σχίνων ὑψηλῶν ὡς τεῖχη, καὶ τόσφ πυκνῶν, ὥστε διὰ μέσου αὐτῶν δὲν ἠδύνατο νὰ διέλθῃ ἄνθρωπος ἡ ζῶον τι, ὅπως δῆποτε μέγα.

Κατὰ διαστήματα εἶχον ἀρήσει ἀδενδρα μέρη διὰ τὴν εὐκολίαν κυνηγῶν. Ὅσφ μακρὰν καὶ ἂν ἐξετείνετο ἡ θέα, ὁ αὐτὸς πάντοτε ἐφαίνετο κατηφὴς ὀρίζων.

Εὐθὺς ὅμως ὡς διήρχετό τις τὰ δάση, ἄτινα ἦγοντο τῶν καλλιεργημένων ἀγρῶν, αἱ ὁδοὶ καθίσταντο καλλίτεραι.

— Εἴμεθα εἰς τὰς γαίαις τοῦ κυρίου μαρκησίου δὲ Φοντερόζ, εἶπεν ὁ νεανίας, ὅστις προσέφερε τὸ ὄνομα τοῦτο μετὰ παραδόξου τόνου.

Ὁ Καίσαρ ἔβαινε πάλιν ἐν ταχεῖ καλπασμῷ.

Εἶτα ὁ ὀρίζων μετήλλαξεν ἐκ νέου· ἡ ὁδὸς ἔβαινε κατὰ μήκος ἀπείρου ἐκτάσεως τελματοειδῶν λειμῶνων, ὑψακωμένων ὑπὸ ρεύματος ὕδατος ἀπαστράπτοντος ὡς ταινία τηκομένου ἀργύρου ἐν μέσφ ὑψηλῶν χόρτων, σχίνων καὶ ἀκανθῶν τυχαίως ἐκεῖ φυομένων.

Κατὰ μακρὰ διαστήματα ὁ ποταμὸς ἐπλατύνετο ἀποτελῶν μεγάλας λίμνας, ἡ ἐπιφάνεια τῶν ὁποίων ἐκινεῖτο μετὰ τῶν κρότων τῆς παλιρροίας. Εἰς τ' ἀθροίσματα τῶν χόρτων ἐτελεῖτο ἀληθὴς συναυλία νησσῶν καὶ παντοίων ἄλλων ὑδροβίων πτηνῶν.

Εἰς τὸ ἕτερον τῆς κοιλάδος μέρος, τὸ ἔδαφος ἀνυψοῦτο ἀποτόμως, εἰς μίαν δὲ τῆς σελήνης ἀκτῖνα, μεταξὺ δύο πυκνῶν δενδροστοιχιῶν, ἐφάνη ὑπερθεῖν τοῦ δάσους μέγας γοτθικὸς πύργος ἐπιβλητικὸς ἐκ τοῦ ὄγκου καὶ τῶν μελανῶν αὐτοῦ τειχῶν.

— Ἰδικὸς μας ἦτο ὁ πύργος αὐτός, ἐξαδελφέ μου, εἶπεν ὁ Ἰβ. Ἐκεῖ ἐγεννήθησαν οἱ παπποὶ μας. Εἴμεθα συγγενεῖς τοῦ αὐθέντου, ἀλλ' αὐτὸς εἶναι ὑπερήφανος καὶ οὕτε κἂν μᾶς κυττάζει, διότι εἴμεθα πτωχοί. Τοῦτο ὅμως δὲν ἐμποδίζει νὰ εἴμεθα καὶ ὀνομαζόμεθα ἡμεῖς οἱ Κερανδᾶλ, ἡ ἀρχαιοτέρα οἰκογένεια τοῦ Μορβιᾶν.

Διηγῆθη τότε τῷ ξένῳ, ὅτι ἡ οἰκογένεια εἶχεν ἐκπέσει, ὅτι ὁ πατὴρ των, ὅστις κατεῖχε πάντοτε τὴν μικρὰν ἔπαυλιν τοῦ Πενόε, δὲν ἔφερε πλέον τὸν τίτλον τοῦ βαρόνου, διότι δὲν ἦτο ἀρκετὰ πλούσιος, ὅτι ἐμιμεῖτο τὸν πάππον, ὅστις, κατὰ τὴν ἐπανάστασιν, ἐκαλεῖτο ἀπλῶς καὶ μόνον Κερανδᾶλ, ὅτι ἐνυμφεύθη κόρην ἀνευ περιουσίας ἐκ τοῦ χωρίου Γουενέ, τὴν ὁποίαν ἐπωνόμαζον ὠραίαν Βρεττανίαν.

Ἦτο σχεδὸν τριακοντούτις.

Ἐκτοτε αἱ ὑποθέσεις αὐτῶν ἔβαινον κακῶς.

Τὰ ἐκατὸν πεντήκοντα πλέθρα, τὰ πέριξ τῆς ἐπαύλεως, εἶχον ἐπιβαρυνθῇ διὰ φόρων. Οἱ συμβολαιογράφοι ἐκόστιζον πολὺ. Ἡ γῆ ἐν τούτοις ἦν καλὴ, ἀλλ' αἱ

δαπάναι ὑπέρογκοι. Διῆγον εὐχάριστον βίον ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡ δὲ συγκομιδὴ δὲν ἦτο ἐπαρκής. Οἱ πιστωταὶ ἦσαν λίαν ἀπαιτητικοί. Ἦτο αὐτὸς κατὰ πρῶτον ὁ μεγαλείτερος, εἶτα ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντίνος καὶ μία θυγάτηρ, ἡ Ἀγνή, ὁδωκαέτις περίπου, ὠραία ὡς ἡ μήτηρ αὐτῆς.

Ὁ Ἰάκωβος εἶχεν ἀπέλθει μετὰ τῆς φρουρᾶς τῆς ἐπαρχίας, ἣν διόκει ὁ μαρκήσιος δὲ Φοντερόζ. Ὁ Κορεντίνος εἶχεν ἐπιβιβασθῇ ἐπὶ τοῦ στόλου.

Τέλος ἦτο εἰς ἑὶ ἀδελφός, ὁ νεώτερος τῶν τριῶν. Ἦτο μόλις δεκαπενταετής, ἀλλ' ἦτο σοφός. Ἐσπούδαζεν εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον τῶν Βᾶν· ἐπεθύμει δὲ νὰ μεταβῇ εἰς Παρίσιους ἅμα ὡς αἱ περιστάσεις ἤθελον τὸ ἐπιτρέψει. Ἦτο φιλόδοξος. Ὁ Ἰβ ὅμως δὲν ἠννόει οὕτω τὴν φιλοδοξίαν. Ἡ ἰδική του ἦν νὰ κατορθώσῃ νὰ φύωνται ἄφθονοι στάχεις σαρρακηνοί, καλὸν τρίφυλλον εἰς καλῶς καλλιεργημένους ἀγρούς.

Αὐτὸς ὠδήγει τοὺς ἵππους εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἐξετέλει χρέη ὑπηρέτου, ὡς ἤθελεν ὅμως ἔπραττεν.

Οἱ ἄλλοι διεσκέδαζον κατὰ τὰς ὁρέξεις των.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντίνος διήρχοντο τὸν βίον αὐτῶν θηρεύοντες· πολλὰς δὲ ἤρizon μετὰ τῶν φυλάκων τοῦ μαρκησίου. Ἡ περιοχὴ τοῦ Σαῖν - Ζιλδᾶς ἦν πλήρης θηράματος. Οἱ κόνικλοι καὶ οἱ λαγῶι ἦσαν ἐκεῖ ἄφθονοι. Δὲν ἐπροξένουν κακὸν φονεύοντες σκολόπεκας, νήσσας καὶ τὰ ἐκεῖθεν διερχόμενα πτηνά. Ἀλλὰ καὶ αἱ ἔλαφοι καὶ αἱ δορκάδες δὲν ἦσαν ὀλιγώτεροι ὁ μαρκήσιος ὅμως ἦν ζηλότυπος. Ἡ θήρῃ ἦτο πάθος δι' αὐτόν. Ἐμενε σχεδὸν ὅλον τὸ ἔτος εἰς Σαῖν - Ζιλδᾶς. Εἶχεν ἐν τούτοις καὶ ἄλλας ιδιοκτησίας.

Ἦτο κάτοχος ἀπάσης τῆς περιουσίας τῶν Κερανδᾶλ.

Οἱ ἄλλοι ἐστενοχωροῦντο καὶ ἐστερῶντο. Αὐτὸς, ὁ Ἰβ, δὲν παρεπονέτο, οἱ ἀδελφοὶ του ὅμως ἐνίοτε εἰς ἄκρον ἐθλιβοντο. Ἀλλῶς τε, ἡγαπῶντο μεταξὺ των καὶ ἔζων ἐν ὁμονοίᾳ, οὐδέποτε ἐρίζοντες.

Ὁ Βρεττανὸς ὠμίλει ἡσύχως· εἶχε δὲ τὸ ὕψος ἡδὺ καὶ ἤρεμον ὡς κόρη.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέκοπτε τὸν λόγον ἔνα μηχανικῶς παρωξύνῃ τὸν ἵππον του.

— Ὁέ! Καίσαρ.

Καὶ ἔσειεν ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ ζῶου τὰ ἐκ λευκοῦ δέρματος ἡνία, οὕτω δὲ ὁ ἵππος ἔτρεχε καλπᾶζων.

Ἐνίοτε σκιαὶ διήρχοντο πρὸ τῆς ἀμάξης.

— Εἶναι ἔλαφος, ἔλεγεν ὁ Ἰβ. Αὐτὰ τὰ ζῶα περιπατοῦσι τὴν νύκτα.

Εἶτα τὸ δάσος ἐξηφανίσθη, ἐπὶ ἐν τέταρτον δὲ τῆς ὥρας τὸ φορεῖον διήλθε καλλιεργημένους ἀγρούς ἢ κεκαλυμμένους ὑπὸ στάχων καὶ τριφύλλου. Κατὰ διαστήματα ἐφαίνοντο μικραὶ ἐπαύλεις ἀμυδρῶς φωτιζόμεναι.

Κατόπιν ὁ Καίσαρ ἐχρεμέτισεν ἐκ χα-

ρὰς εἰσελθὼν εἰς τινὰ πλατεῖαν, περίε-
της ὁποίας ὑπῆρχον οἰκίαι καὶ ἐκκλησίαι
μετὰ κωδωνοστασίου. Ἦτο τὸ Πενοέ.

Εἰς τὸ ἄκρον διέκρινέ τις, ἐν μέσῳ τῆς
νυκτός, εἶδος μικροῦ φρουρίου μετὰ παρα-
δόξων στεγασμάτων, πρὸ τοῦ ὁποίου ὑ-
πῆρχε πόλις ἐν μέσῳ δύο πυργίσκων, ὧν
αἱ βάσεις ἐλούοντο εἰς τὸ ὕδωρ.

Εἰς τὸν πύργον ἐκείνον εἰσῆρχετο τις
διὰ στερεᾶς γεφύρας.

Εἰς τὸν κρότον τῆς ἀμάξης οἱ ἐν τῇ
αὐλῇ κύνες ἐγαύγιζον· ἠκούσθησαν αἱ
θύραι τῆς ἐπαύλεως ἀνοιγόμεναι, ὃ δὲ Καί-
σαρ εἰσῆλθε διὰ τῆς πύλης μετὰ χρεμετι-
σμῶν δηλούντων τὴν χαρὰν του, ὅτι ἐπαν-
ήρχετο εἰς τὸν σταῦλον, ἀφ' οὗ ἐξεπλήρωσε
τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ.

Ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μὲ μακρὰν
καὶ φαῖαν τὴν κόμην, μὲ λεπτόν καὶ δια-
περαστικὸν τὸ βλέμμα, μὲ τραχέα καὶ
ζωηρὰ χαρακτηριστικά, ἀγένειος, μετὰ
τοῦ βραχέως βρεττανικοῦ ἐπενδύτου καὶ
τῶν λευκῶν περισκελίδων ἐντὸς μελανῶν
περικνημίδων, ἀνέμενε τὸν ὑπὸ τοῦ υἱοῦ
του ὀδηγούμενον ἐπισκέπτην.

— Καλὴ σπέρα, Νοέλ, εἶπεν. Ἐρχε-
σαι ἀπὸ μακρὰν, ὡς φαίνεται, ἐξάδελφέ
μου. Καλῶς ἦλθες εἰς Πενοέ.

Εἰς τὸ μαγειρεῖον ἔκαιε πυρὰ διαχέουσα
ἡδὺ φῶς ἐπὶ τῶν στιλβουσῶν χυτρῶν δια-
τεταγμένων ἐν τάξει κατὰ μῆκος τοῦ τοί-
χου. Δὲν ἦτο μαγειρεῖον χωρικοῦ· ἦτο αλ-
θυσσα μοναστηρίου ἢ γοτθικῆς οἰκίας.

Μακρὰ τράπεζα ἦν ἐν μέσῳ τοῦ μαγει-
ρείου, εἰς ὃ ἐπεκράτει ἄκρα καθαριότης.

— Μαριάννα, εἶπεν ὁ οἰκοδεσπότης
εἰσερχόμενος, ἰδοὺ ὁ ἐξάδελφός μας Νοέλ
Τρελάν, υἱὸς τῆς θείας μου, ὁ ὁποῖος
φθάνει ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου καὶ ἔρ-
χεται νὰ μᾶς ἴδῃ. Πρέπει νὰ τὸν περιποι-
ηθῶμεν.

Ἡ ὥραία κόρη τοῦ Γουεενέη δὲν ἔφερεν
ἀδίκως τὴν προσωνομίαν ταύτην. Τεσσα-
ρακονταέτις ἦδη καὶ πλέον ἦτο ἔτι ἀξία
αὐτῆς, παρὰ τὴν πολυσαρκίαν της. Ἡ κυρία
Κερανδάλ ἦν μελαγχροινὴ, χαρίεσσα καὶ
εὐάρεστος γυνή. Οἱ μέλανες αὐτῆς ὀφθαλ-
μοὶ ἦσαν ζωηροί, διὰ δὲ τῶν ἐρυθρῶν χει-
λέων της διεφκίνοντο δύο σειραὶ παλλεύ-
κων ὀδόντων.

Ἡ γέρθη ἐκ τῆς παρὰ τὴν πυρὰν ἔδρας
αὐτῆς καὶ ἦλθε πρὸς τὸν νεοελθόντα.

— Ὅα πεινάτε, κύριε, εἶπεν αὐτῷ, ἔ-
πειτα ἀπὸ τόσον δρόμον. Σᾶς περιμένωμεν
διὰ νὰ φάγωμεν.

Ὀντως, τὰ πινακία εἶχον πάρατεθῆ
ἐπὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τραπέζης. Μικρὰ ὑ-
πηρέτρια, νεαρῶτάτη, λίαν ζωηρὰ καὶ
καθαρία, φέρουσα σταυρὸν ἀπὸ τοῦ τρα-
χήλου ἀνηρτημένον, ἐτοποθέτει τὰ ποτή-
ρια καὶ τὰς πλήρεις μηλίτου οἴνου βαυ-
κάλει· πρὸ δὲ τῆς πυρᾶς ἐψήνοντο ἐν
στρεφομένῳ ὀβελῷ μηρὸς προβάτου καὶ
πέρδικες διαχέουσαι ἡδὺ ἄρωμα.

Γ'

Τὸ ἄντρον τῶν Κερανδάλ.

Ἐνθ' ἡ οἰκοδεσποῖνα καὶ ἡ μικρὰ ξανθὴ
ὑπηρέτις συνεπλήρουν τὰ τοῦ γεύματος,
ὃ δὲ Ἰβ προσέδενε τὸν ἵππον εἰς τὸν σταῦ-
λον καὶ ἐτοποθέτει τὴν ἀμαξάν εἰς τὸ ἀ-
μαξοστάσιον, ὃ οἰκοδεσπότης ὠδήγει τὸν
ὑπ' αὐτοῦ φιλοξενούμενον εἰς τὸ δι' αὐ-
τὸν προωρισμένον δωμάτιον.

Ἡ ἑπαυλὶς τῶν Κερανδάλ, ὁ οἶκος τῶν
νεωτέρων τῆς ἀρχαίας ταύτης οἰκογενεί-
ας, ἥτις ἔσχεν ἐν τῶν μελῶν της εἰς τὴν
μάχην τῶν Τριάκοντα, καὶ ἥς ἄλλα εἶ-
χον συνοδεύει τὸν Γουεσκλὲν εἰς τὰς
ἐκστρατείας του, ἦν τόσῳ στερεῶς ὥκο-
δομημένος, ὥστε διετηρεῖτο ἀνευ ἐπισκευ-
ῶν, καίτοι δύο μόνον ἢ τρία δωμάτια
καὶ τὸ μαγειρεῖον ἐκατοικοῦντο πρὸ χρό-
νου μακροῦ.

Ὁ Πέτρος Κερανδάλ προηγέτο τοῦ
Νοέλ κρατῶν σιδηροῦν λαμπτήρα. Εἰς τὸ
ὑποτρέμον φῶς ὁ ξένος ἔβλεπε τὰς μεγά-
λας τοῦ ἰσογαίου αἰθούσας κενὰς καὶ ψυ-
χράς, ἐστρωμένας διὰ γρανίτου, τ' ἀρχαῖα
ἐπιπλα, τραπέζας μετὰ τορνευτῶν ποδῶν.
πάντα ταῦτα λαμβάνοντα φαντασιώδεις
μορφάς. Αἱ δοκοὶ τῆς ὀροφῆς, μελαναὶ
ἐκ τοῦ καπνοῦ, ἐχοσιέμενον ὡς ἄστυον
εἰς ἀράχνας, ἃς τὸ σάρωθρον δὲν ἠνόχλει
εἰς τὸ ὕψος, εἰς ὃ εὐρίσκοντο. Εἰκόνες ἀ-
πειρόκαλοι, ζωγραφηθεῖσαι ὑπὸ ἀμαθῶν
ζωγράφων τῶν ἐπαρχιῶν, παρίστανον τοὺς
προγόνους μὲ στυγνὴν φυσιογνωμίαν ἢ
χήρας ἐπικλήρους μὲ μορφήν ἀγριωπὴν.

Ἡ θύελλα, ἣν ὁ Ἰβ εἶχε προῖδει εἶχεν
ἤδη ἐκραγῆ. Ὁ ἀνεμος ἐμυκάτο σείων
τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων, τὰ δ' ἐπιπλα
ἔτριζον αἰφνης ὡς ὅσῳ σκελετοῦ.

— Εἶδα τὴν κατοικίαν ταύτην πλήρη
θορύβου καὶ κινήσεως κατὰ τὴν νεότητά
μου, εἶπεν ὁ Νοέλ.

Ἐσταμάτησεν ἐνώπιον καταπετάσμα-
τος θερμάστρας παριστάσης σφαγὴν ἐλα-
φου.

— Ἡγάπων πολὺ τὸ κυνήγιον, ὑπέ-
λαβεν.

— Ὁ πάππος τοῦ μαρκησίου μᾶς με-
τεχειρίζετο ὡς συγγενεῖς, εἶπεν ὁ Πέτρος
Κερανδάλ, τὸ δὲ Σαῖν-Ζιλδὰς ἦτο σχεδὸν
ιδιόνόμας. Οἱ καιροὶ ἤλλαξαν.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν του.
Ἀνῆρχετο τὴν λιθίνην κλίμακα, ἥτις εὐ-
ρίσκετο εἰς στρογγύλον πύργον εἰς τὸ μέ-
σον τῆς προσόψεως.

Εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον μέγας διαδρό-
μος διήρει τὰ δωμάτια εἰς δύο μέρη· τὰ
μὲν πρὸς βορρᾶν ἔβλεπον πρὸς τὴν πλα-
τεῖαν τοῦ Πενοέ καὶ τὴν ἐκκλησίαν, τὰ
δὲ πρὸς τὸ μέρος τῆς αὐλῆς τῆς ἐπαύ-
λεως.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἠνέφξεν εἰς τὸ ἄκρον
τοῦ διαδρόμου θύραν τινὰ καὶ εἰσῆλθε
μετὰ τοῦ συνοδοῦ του.

Τὸ δωμάτιον τοῦτο εἶχε μίαν κλίνην
μετὰ στηλῶν, δύο ἔδρας ἐξ ἀχύρου καὶ

τράπεζαν, ἐφ' ἧς ὑπῆρχε δοχεῖον πῆλινον
πλήρες ὕδατος μετὰ πινακίου ἐπίσης πη-
λίνου καὶ χειρόμακτρα ἐκ καννάβεως.

— Ἰδοὺ ἡ πολυτέλειά μας, ἐξάδελφέ
μου, εἶπεν ὁ Πέτρος Κερανδάλ μετὰ πι-
κρίας. Δὲν ὁμοιάζει μὲ τὸ Σαῖν Ζιλδὰς,
ὅπου βλέπει τις βελούδον καὶ μέταξαν,
τάπητας, πολυτίμους εἰκόνας καὶ χρυσὸν
πανταχοῦ. Ἐδῶ ἡμεῖς οὔτε εἰς τὰ θυλά-
κιά μας ἔχομεν χρυσόν.

Τὸ παράθυρον ἔφερε κυανόλευκα πα-
λαιὰ παραπετάσματα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Νοέλ, θὰ
ῆμαι πολὺ καλὰ εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον.

Καὶ μειδιῶν προσέθηκε :

— Δὲν ὑπάρχουν κλέπται εἰς τὸν τό-
πον σας ;

Ὁ Πέτρος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Κλέπται ; εἶπε. Δυστυχεῖς ἀνθρω-
ποι ! Τί θὰ κάμωσιν ἐδῶ :

Ὁ Νοέλ εἶχεν ἀφαιρέσει τὸν σάκκον
του, ὃν ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀφ'
ἧς παρήγαγε μεταλλικὸν ἤχον.

— Διαβολεῖ ! εἶπεν ὁ Πέτρος, εἶναι πλή-
ρης χρυσοῦ ὁ σάκκος σου !

Ὁ ἐξάδελφος ἐξεμεστρηεῖθη αὐτῷ φι-
λικῶς.

Ἦλθεν εἰς Βρεττάνην σκοπῶν ν' ἀγο-
ράσῃ ἰδιοκτησίαν τινα, ἃν εὕρισκε τοιαύτην
ἀρέσκουσιν αὐτῷ. Αἱ ἀναμνήσεις τοῦ τό-
που τῆς γεννήσεώς του ἔλλκυν αὐτὸν
πάντοτε. Ἐσκέφθη τὸ Σαῖν-Ζιλδὰς, τὸ
Πενοέ, τὴν κοινὴν αὐτῶν κοιτίδα, ἀφ'
ἧς ἡ κακοδαιμονία ἀπεδιώξεν αὐτόν. Οὐ-
δέποτε ἐπεθύμησεν ἄλλο τι ἢ νὰ ἐπανεέλθῃ
ἐκεῖ εὐπορος.

Ἦδη ἦτο εἰς Πενοέ.

Βεβαίως δὲν ἦτο ἐκατομμυριούχος, εἶχεν
ὅμως ἀρκοῦσαν περιουσίαν διὰ νὰ ζήσῃ ἀ-
νέτως. Εἶχεν ἐκεῖ ἐντὸς τοῦ σάκκου τὸ
στρογγύλον ποσὸν τῶν ὀγδοήκοντα χιλιά-
δων φράγκων εἰς χρυσὸν καὶ χαρτονομίμα-
τα, πρὸς τοὺς τοῖς δὲ εἶχε ἑτέρας τετρακο-
σίας χιλιάδας εἰς τινα φίλον ἀπολαμβάνον-
τα τῆς ἐμπιστοσύνης του. Ἐπειδὴ δὲν εἶχεν
εἰμὴ μίαν νεαρῶτάτην θυγατέρα. ἦτο ἐ-
λεύθερος ν' ἀκολουθήσῃ τὰς ὀρέξεις του
καὶ διὰ τοῦτο προετίμησε νὰ ἐγκατα-
σταθῇ ἐκεῖ που. Εἰς οὐδένα εἶχεν ἀναγγεί-
λει τὸν σκοπὸν του. Δὲν ἠθελε νὰ καθιστᾷ
γνωστὰς τοῖς πᾶσι τὰς ὑποθέσεις του.
Ἀποβιβάσθεις εἰς Ἀβρὴν πρὸ τινων μό-
λις ἡμερῶν, ἐτοποθέτησε τὴν θυγατέρα
του ὡς οἰκότροφον καὶ ἦλθε κατ' εὐθείαν
πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του ἵνα ζητήσῃ τὴν
συμβουλὴν αὐτοῦ, χωρὶς νὰ εἴπῃ εἰς τινα
ποῦ μετέβαινε καὶ ἐπὶ πόσον θ' ἀπουσία-
ζεν.

— Εἶναι περισσότερα ἀπὸ σαράντα ἔτη,
ποῦ λείπω ἐκ Βρεττάνης, εἶπε συμπε-
ραίνων. Δὲν τὴν ἐλησμόνησα οὔτε ἐπὶ ἐν
λεπτόν.

Ὁ Πέτρος Κερανδάλ ἠκροᾶτο αὐτοῦ
ἐν σιγῇ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμέ-
νους ἐπὶ τοῦ σάκκου τοῦ περιέχοντος τό-
σον χρῆμα. Ἐσκέπτετο ὅτι διὰ τῶν ὀγδο-
ήκοντα ἐκείνων χιλιάδων ἡδύνατο νὰ
πληρώσῃ τὰ χρέη του καὶ ν' ἀπαλλαγῇ
τῶν ὀχληρῶν δανειστῶν καὶ τῶν δικαστι-

κων κλητῆρων, οἵτινες ἀπηνῶς κατεδίω-
κον αὐτόν.

Ὁ Πέτρος Κερανδάλ, φύσει ἀλαζών ὡς
βαρόνος τῶν τιμαριωτικῶν χρόνων, βαρέως
ἔφερε τὴν κακοδαιμονίαν, εἰς ἣν εἶχε πε-
ριέλθει. Δὲν εὕρισκε πλέον οὐδὲ χίλια
φράγκα νὰ δανεισθῇ ἐπὶ ὑποθήκῃ τῶν
γαίων του. Πανταχόθεν κατεδιώκετο καὶ
οὐδαμῶθεν ἤλπιζε. Διὰ τοῦτο βλέπων τὸν
σάκκον ἐκείνον διενεοῖτο ὅτι ἐκεῖ θὰ εὗ-
ρισκεν ἀγκυραν σωτηρίας, θὰ ἠδύνατο δὲ
οὐ μόνον νὰ ζήσῃ ἀνέτως, ἀλλὰ καὶ τὴν
σύζυγον καὶ τὴν θυγατέρα του νὰ μὴ ἀ-
φήσῃ ἐν πενίᾳ.

Ὁ Νοὲλ ἐνιπτε τὰς χεῖρας καὶ τὸ πρό-
σωπον, ὅτε ἡ φωνὴ τῆς ὠραίας ὑπηρετί-
δος ἠκούσθη καλοῦσα :

— Εἰς τὸ τραπέζι !

Αἱ κακοῦργοι σκέψεις τοῦ Πέτρου Κε-
ρανδάλ παρήλθον, ἅμα ὡς οὗτος εἰσῆλθεν
ἐν τῇ θερμῇ τοῦ μαγειρείου ἀτμοσφαίρᾳ.
Ἐκεῖ τὸ πᾶν ἦν φωτεινόν, χάριεν τὸ
πᾶν ἀπέπνεε τὴν ἀφθονίαν καὶ τὴν εὐδαι-
μονίαν. Τὸ φῶς κυρίως προήρχετο ἐκ τῆς
πυρᾶς, ἥτις ἔκαie παντοτε.

Λαμπτήρ, ἀνηρτημένος ἀπὸ τινος τῆς
ὀροφῆς δοκοῦ, ἔριπτε τὸ φῶς αὐτοῦ ἐπὶ
τῆς τραπέζης, ἐφ' ἥς ὁ ζωμός ἐκάπνιζεν
ἀρωματίζων τὴν ἀτμοσφαῖραν.

Ὅτε οἱ συνδαιτυμόνες ἔλαβον θέσιν
περὶ τὴν τράπεζαν, μετὰ μικρὰν σιγὴν, ὁ
Νοὲλ ἤξαστο διηγούμενος τὰ κατὰ τὸν
βίον αὐτοῦ.

Ὡμίλησε μετὰ συγκινήσεως περὶ τῆς
θυγατρὸς του, ἣν μόνην εἶχεν ἐν τῷ κό-
σμῳ. Ἦτο μελαγχροινὴ, μὲ ἀφθονον κό-
μην, μεγάλους καὶ ζωηροὺς ὀφθαλμοὺς
κρεολῆς καὶ λίαν εὐφυῆς. Ἐμάνθανε πᾶν
ὅ, τι ἤθελε. Τέλος ὠνομάζετο Ἰωάννα.

Ἐθαύμασε τὴν καλλονὴν τῆς Ἀγνῆς,
τῆς θυγατρὸς τοῦ Πέτρου, ἥτις εἶχεν ἡδὴ
ἀνάστημα γυναικός, ἣν δ' εὖσωμος καὶ
ρωμαλέα.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια οἱ δύο ἐξάδελφοι
ἦσαν ἡδὴ οἱ καλλίτεροι ἐν τῷ κόσμῳ φίλοι.

Ὁ Νοὲλ, ἐνθαρρυνόμενος ἐκ τῶν μειδια-
μάτων τῆς Μαριάννας, ἐξεμυστηρεύετο τὰ
πάντα. Εἶπεν ὅλον αὐτοῦ τὸ παρελθὸν
καὶ τὰ διὰ τὸ μέλλον σχέδιά του. Ἦθελε
νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ καὶ νὰ ζήσῃ ἀνέ-
τως. Ἐπρεπε νὰ τῷ εὕρωσιν οἰκίαν τινα,
ὡς τὴν τοῦ Πενοῆ, ἐπὶ παραδείγματι,
μετὰ ἐξηκοντάδος πλήρων πέριξ διὰ νὰ
ἀπασχολῆται διασκεδάζων.

Ἦ ὠραία Μαριάννα ὀλίγου δεῖν νὰ εἴπῃ
αὐτῷ :

— Ἀγοράσατε λοιπὸν τὴν ἑπαυλί-
ν μας. Ἡμᾶς θὰ μᾶς ἐκδιώξωσιν

Ἀλλὰ δι' ἐνὸς βλέμματος ἐπέβαλλεν
αὐτῇ σιγὴν ὁ Πέτρος.

Ἐρκέσθη μόνον νὰ παραπονεθῇ διὰ τὴν
δυστυχὴ ἐποχὴν καὶ τοὺς μόχθους, οἵτι-
νες ἔδει νὰ καταβάλλονται διὰ τὴν συν-
τήρησιν πολυαριθμοῦ οἰκογενείας, ὅποτε
μάλιστα ἡ συγκομιδὴ δὲν ἦτο ἐπαρκής.

Εἶτα ὠμίλησε περὶ τοῦ μακροῦ ταξει-
δίου, τὸ ὅποτον ὁ Νοὲλ Τρελὰν ἐξετέλεσε
μετὰ τοσοῦτων ἀγώνων, καὶ τῆς ἀνάγκης,
ἣν οὗτος εἶχε νὰ ἡσυχάσῃ.

Τὴν ἐπαύριον θὰ εἶχον καιρὸν νὰ ὀμι-
λήσωσιν ἐκτενέστερον.

Ἦ ὑπηρετίς κατόπιν, μετὰ τὴν ἀφθο-
νον πόσιν τοῦ οἴνου, ὠδήγησε τὸν Νοὲλ
εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ. Ἀπεχώρησε καὶ
αὐτὴ εἰς τὸ ὑπερῶον δωμάτιόν της, ἐνῷ ἡ
Ἀγνὴ καὶ ὁ ἀδελφός της μετέβησαν ἐπὶ-
σης ἵνα κοιμηθῶσιν. Ἐχωρίσθησαν μετὰ
πολλῶν ἐνδείξεων τρυφερότητος καὶ τέλους
τὴν ἐνδεκάτην τῆς ἐσπέρας ἡ Μαριάννα
καὶ ὁ Πέτρος Κερανδάλ εὐρέθησαν μόνοι,
καθήμενοι παρὰ τὴν θερμάστραν.

Δ'

Ὁ Πειρασμός.

Ὁ Πέτρος Κερανδάλ ἔμενεν ἐκεῖ, ἀκί-
νητος ἐν τῷ ψιαθίνῳ ἀνακλιντῶ αὐτοῦ,
τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ
τῆς πυρᾶς ἐναντι τῆς συζύγου του.

Ἐπὶ τινα λεπτὰ δὲν ὠμίλουν. Ὁ Πέ-
τρος, διὰ νὰ διέλθῃ τὸν καιρὸν, ἐπλήρωσε
καπνοσύριγγα καὶ ἀνῆλθεν αὐτὴν.

Μέγας μέλας αἴλουρος ἐρέγγαζε παρὰ
τοὺς πόδας τῆς κυρίας του. Τὸ ἀλσα-
τιανὸν ὠρολόγιον, ἀνηρτημένον ἐπὶ τοῦ
τοίχου, προεχώρει πάντοτε, ἐνῷ τὰ βῆρη
αὐτοῦ κατήρχοντο ὀλονέν.

Ἐξῶ ὁ ἀνεμος ἐμυκάτο λυσσασδῶς. Ἐ-
σύριζεν εἰς τοὺς διαδρόμους, αἱ δὲ ὕελοι
τῶν παραθύρων ἔτριζον ἐν τοῖς πλαισίοις
αὐτῶν.

— Τί κακόν, εἶπεν ἡ Μαριάννα. Θὰ
συμβοῦν βεβαίως ναυάγια.

Ὁ Πέτρος, τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐπὶ
τῆς ρωμαλέας αὐτοῦ χειρὸς, δὲν ἐκινήθη
ποσῶς. Οἱ ὀζῶδεις αὐτοῦ δάκτυλοι ἐβυ-
θίζοντο εἰς τὴν μακρὰν φαῖαν κόμην του
ξέοντες τὸ κρανίον αὐτοῦ, ὡς εἰ ἤθελον
ν' ἀποσπᾶσθαι ἰδέαν τινα.

— Τί σκέπτεσαι ; ὑπέλαβεν ἡ Μα-
ριάννα μετὰ μικρὰν σιγὴν.

— Τίποτε.

— Παράδοξον. Ἐχεις τὸ ὕψος κακόν,
καθὼς τὴν ἡμέραν ποῦ ὁ Ἰάκωβος ἔφυγε
διὰ τὸν στρατόν.

— Μὲ τὸν γείτονά μας, τὸν μαρκήσιον
δὲ Φοντερόζ ! Ἀληθῶς. Ἦ ἀντιθεσις με-
ταξὺ τῶν δύο ἐξάδελφων μὲ ἐπειράζεν.
Ὁ μὲν ἀνεχώρει μὲ μεγάλην συνοδίαν καὶ
τὰ θυλάκια πλήρη χρυσοῦ. Ἦτο ἀρχηγὸς
τάγματος, ἀξιοματικός, διότι εἶναι πλού-
σιος καὶ λέγεται μαρκήσιος, ὁ δὲ Ἰάκωβος
ἔφυγε ρακένδυτος, ἀνευ ὀβολοῦ. Τίποτε
δὲν ἔχομεν νὰ δώσωμεν οὔτε εἰς αὐτόν,
οὔτε εἰς τὸν ἀδελφόν του Κορεντίνον. Εἶ-
ναι ἐξευτελιστικόν.

Ἐσιώπησε καὶ εἰσέπνευσε διὰ τῆς κα-
πνοσύριγγος νέφος καπνοῦ.

— Εἰξεύρεις τί λέγουν διὰ τὸν πόλεμον;
ἠρώτησεν ἡ Μαριάννα μετὰ μίαν στιγμὴν.

— Ὅχι. ἔχω ἀρκετὰς φροντίδας ἰδι-
κας μου, ὥστε νὰ μὴ φροντίζω διὰ τὰς ὑ-
ποθέσεις τῶν ἄλλων. Τὴν ἡμέραν τῆς εἰ-
ρήνης πρέπει νὰ πληρώσωμεν τὰ χρέη μας,
δηλαδὴ νὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ, ἀφοῦ δὲν εὗ-
ρίσκομεν πλέον νὰ δανεισθῶμεν οὔτε ἐν
φράγκων. Τί μὲ πειράζει ὁ πόλεμος ; Βε-

βαίως ὁ Πρωσσοὺς δὲν θὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς ἐκ-
διώξῃ ἀπὸ τὸν πύργον τοῦτον, εἰς τὸν ὁ-
ποῖον οἱ Κερανδάλ κατοικοῦσι πρὸ τῶσων
αἰώνων. Τὸ Πενοῆ εἶναι πολὺ μακρὰν τῶν
συνόρων. Οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες εἶναι
ἐπιφοβοὶ ἐσώθημεν μέχρι τοῦδε τῶρα ὁ-
μως, τετέλεσται !

Καὶ ἐσιώπησε πάλιν καπνίζων. ἐνῷ ἡ
Μαριάννα, περίτρομος ἐκ τῶν λόγων, οὐς
ἤκουσεν, ἠτένιζεν αὐτὸν δειλῶς.

Αἰφνης τὸ ὠρολόγιον ἐσήμεινε τὴν δω-
δεκάτην.

— Θὰ ἔλθῃς νὰ κοιμηθῇς ; ἠρώτησεν
ἡ Μαριάννα ἐγερθεῖσα καὶ θέσασα τὴν
χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ συζύγου της.

Ἐκεῖνος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὅχι, εἶπε. Δὲν νυστάζω.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις ;

— Εἶμαι λυπημένος.

— Διατί ;

— Αἱ ! τὸ εἰξεύρεις, διὰ σὰς. Τί θὰ
γίνεται, σὺ καὶ ἡ Ἀγνή, ἀφοῦ διωχθώμεν
ἀπὸ τὸ Πενοῆ ; Οἱ ἄνδρες οἰκονομοῦνται.
Ὁ Ἰὼ δύναιται νὰ ἐργασθῇ. Ὁ Κορεντί-
νος καὶ ὁ Ἰάκωβος θὰ καταταχθῶσιν εἰς
τὸν στρατόν. Ἐγὼ θὰ αὐτοχειρισθῶ. Ὁ
Κλαῦδιος γνωρίζει γράμματα καὶ θὰ εὕρῃ
κἀνὲν γραφεῖον. Ἀλλὰ ἡ θυγάτηρ σου,
ἡ βαρονίσ, βεβαίως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀρχί-
σῃς πάλιν ἐργασίαν, ὅπως ἄλλοτε. Καὶ
δὲν θέλω ἡ Ἀγνή νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς ἄλ-
λους. Εἶναι πολὺ ὠραία. Τί θὰ κάμετε λοι-
πόν ; Εἶναι ἀπελπιστικὴ ἡ θέσις μας.

— Πόσα χρεωστεῖς ; ἠρώτησεν ἡ Μα-
ριάννα

— Ὀγδοήντα χιλιάδες φράγκων.

— Τόσα πολλὰ ; εἶπε κύπτουσα. Τό-
σον ἀξίζει τὸ Πενοῆ.

Αἰφνης ὁ Πέτρος ἀνεσκίρτησε.

— Ὀγδοήντα χιλιάδες φράγκων !

Τὸ ποσὸν ἀκριβῶς τοῦτο περιεῖχεν ὁ
σάκκος τοῦ Νοὲλ.

Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐνα-
γωνίως, ὡς εἰ ἤθελε ν' ἀποδιώξῃ σκοτει-
νὰς ἰδέας. Αὗται ὁμως ὀλονέν ἐπανάρ-
χοντο αὐτῷ.

— Πήγαινε, εἶπεν εἰς τὴν Μαριάνναν.
Θὰ μείνω πλησίον τῆς πυρᾶς καὶ ἂν ὁ
καιρὸς διορθωθῇ, πιθανὸν νὰ ὑπάγω εἰς
τὰ δάση διὰ νὰ κυνήγησω καμμίαν δορ-
κάδα τὴν νύκτα.

— Καὶ ὁ ἐξάδελφος Νοὲλ πότε θὰ
φύγῃ ; ἠρώτησεν ἡ Μαριάννα.

— Δὲν εἰξεύρω. Αὐριοι ἴσως, ἅμα ἐξ-
ημερώσῃ ἡ ἀργότερα.

Καὶ ἀποτόμως προσέθηκε :

— Τί σὲ πειράζει ; Δὲν μᾶς στενοχω-
ρεῖ. Πήγαινε νὰ κοιμηθῇς.

Ἐκείνη ἐκύψε καὶ ἠσπᾶσθη αὐτόν.

— Ἐλα, Πέτρε, εἶπε, θάρρος. Ἦνω-
μένοι θὰ γίνωμεν ἰσχυροί. Τὰ τέκνα σου
σὲ ἀγαπῶσιν. Ἄς εἴμεθα δυστυχεῖς μαζύ.
Θὰ πράξωμεν ὅ, τι πρέπει διὰ νὰ ζήσωμεν.

Ὁ Πέτρος τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ τῇ ἀ-
πέδωκε τὸν ἀσπασμόν.

— Καλὰ, εἶπε, πήγαινε.

[Ἐπεται συνέχεια].